

1.

Příliš vlhká peřina

Ačkoli tawcesterský hrad mohl být v mnohém směru považován za reprezentativní šlechtické sídlo, měl svoji Achillovu patu v podobě prastarého vodovodního a odpadního potrubí. Hosté přijíždějící sem v radostném očekávání víkendového povyražení v podobě rutinního odhalení pachatele vraždy, provedeného amatérským detektivem, jehož přítomnost se již při obdobných příležitostech očekávala, si museli zvyknout na podivné zvuky rozléhající se ztichlou noční budovou. A ačkoli část těchto pazvuků bylo možné přičíst na vrub brandy opojeným hostům mužského pohlaví, kteří dováděli se služkami v křídle hradu vyhrazeném pro služebnictvo, většinu z nich produkovala právě kanalizace.

Její mechem obrostlé olověné trubky přitom disponovaly širokou škálou zvukových rejstříků, které by zahanbily i varhany průměrně velkého městského kostela. Pokaždé když si někdo napouštěl vanu, ozývaly se strašidelné, břinkavé zvuky, takže si někteří hosté mohli docela dobře myslet, že si někde poblíž brousí šavle regiment husarů. Zvuk vypouštěných van zase nápadně připomínal chropění Číňanů, kteří se v nějakém opiovém doupěti v Čínské čtvrti v Londýně navzájem škrťí vlastními copánky. Pokud uprostřed noci nějaký neopatrný host náhodou zatáhl na záchodě za splachovadlo, spustil tím děsivou kakofonii kašlání, lapání po dechu a vychrchlávání, při-

pomínající zvuky na uzavřeném oddělení sanatoria pro souchotináře.

Když pak ve čtyři ráno roztápěla nějaká nešťastná služka hradní bojler, aby ohřála vodu, která po anabázi krkolomným potrubím dorazila do nejuzdálenějších koupelen stejně studená, skřípění, sípání a kloktání trubek nebylo nepodobné smíchu vévodkyně vdovy z Tawcesteru. Tuto podobnost si mohl však jen málokdo uvědomit, protože u vévodkyně vdovy z Tawcesteru byl smích ještě řidším úkazem než tokání u tereje guánového. Vévodkyně vdova neměla bohužel pocit, že život je něco zábavného nebo dokonce humorného, a potěšení nacházela pouze v peskování služebnictva a verbálním napadání příslušníků svého stavu. Na její tváři podobné prastarému kusu zvětralé žuly se jen zřídka objevovala prasklina v podobě úsměvu.

Její mladší syn – Jeho Výsost Devereux Lyminster, známý mezi přáteli jako „Blotto“ – byl ale uhněten z úplně jiného těsta. Každé ráno, hned od chvíle, kdy jeho sluha Tweedling roztáhl v jeho ložnici závěsy a vpustil dovnitř paprsky jitřního slunce, se na Blottově tváři objevil široký úsměv prozrazující vrcholně optimistické naladění. Přes jeho nesmírně ušlechtilou a krásnou tvář nepřešel nikdy mráček v podobě nějaké temné myšlenky – tedy vlastně v podobě jakékoli myšlenky, protože Blotto většinou žádné myšlenky neměl.

Když totiž Všemohoucí – nebo nějaká jiná moc, která má tyto záležitosti v kompetenci – stvořil Blotta, rozhodl se, že ho v oblasti činnosti mozku obdaří jen velmi skrovným přídělem. S ohledem na mnoho jiných cenných darů a talentů, jichž se mu dostalo do vínku – narodil se do jedné z předních aristokratických rodin své země, úžasně dobře vypadal, dokázal také jednat velmi instinktivně a tváří v tvář jakémukoli nebezpečí projevoval úžasnou odvalu –, jeho mentální nedostatečnost nikomu nevadila

a nikoho neobtěžovala. Poslední osobou, kterou by tato retardace obtěžovala, byl Blotto sám.

A kromě toho – měl také sestru, jejíž inteligence dokázala jeho intelektuální impotenci zcela vyvážit. Lady Honoria Lyminsterová, známá mezi lidmi svého stavu pod přezdívkou „Twinks“, byla stejně krásná jako její bratr a stejně chytrá, jako byl její bratr silný. Blotto se nikdy nepřestal pozastavovat nad tím, že mozek ukrytý pod jejími nakrátko střiženými blond vlasy dokáže vyprodukovat takové množství geniálních myšlenek a nápadů. Dovedl si to vysvětlit jenom tím, že lebka jeho sestry se podobá útvarům, které znal z různých pohádek, a jejichž vnitřek dokáže pojmout mnohem větší prostor, než jsou mu logické propočty geometrie a aritmetiky ochotny přiznat.

Jednoho slunečného letního rána se Blotto právě takhle probudil do svého standardního rozpoležení díky rachočení kroužků záclony, neboť jeho osobní sluha Tweedling dal v té chvíli slunečním paprskům svolení, aby vstoupily do pánovy ložnice. „Dobré ráno, Tweedlingu,“ zamumlal.

„Dobré ráno, milorde.“

To bylo konverzační maximum, jehož byl Blotto v dané situaci schopen. Ačkoli se vždy probudil se skvělou náladou, pokaždé mu chvíli trvalo, než začal být aspoň trochu hovorný, což Tweedling dobře věděl a respektoval to. Pokud by si jeho mladý pán přál, aby utrousil trochu víc vět a informací, zajisté by to učinil. To se ale stávalo velmi zřídka. Neměnný ranní rituál, který Tweedling každý den prováděl, spočíval v tom, že zaklepal na dveře Blottovy ložnice, bez vyzvání vstoupil, roztáhl závěsy, zahájil výše popsanou konverzaci, položil na noční stolek čajový podnos a ihned odešel.

Blotto věděl, že někteří mladí šlechtici mají se svými osobními sluhy důvěrnější vztah a že s nimi například ro-

zebírají výsledky dostihů, nadcházející lov, bizarní chování některých hostů nebo mravní poklesky hereček. Blotto se s Tweedlingem do podobných hovorů nikdy nepouštěl. Vnímal svého sluhu jako zaslouženou vymoženost příslušející jeho stavu, jako dobře fungující nástroj, sice trošku univerzálnější, než je nůž, vidlička nebo lžíce, ale jinak vcelku podobný.

Onoho rána, když se probouzel a jeho vědomí mu začalo opět pumpovat do žil standardní dávku optimismu, pocítil Blotto něco velmi neobvyklého. Jeho lůžkoviny vykazovaly značný stupeň vlhkosti.

Vlhké peřiny nejsou v Anglii vůbec nic zvláštního. Blotto na ně byl zvyklý jak z elitní internátní školy, tak z návštěv na vznešených aristokratických sídlech. Všechny ty grandiózní rezidence se přirozeně vyznačovaly mírně plesnivým zápachem postelí a vlhkou lepkavostí lůžkovin. Byl to jakýsi axiom provázející život v Anglii stejně jako neustálý průvan a teplé pivo. Všichni lidé a všechny národnosti, s výjimkou sebestředných a rozmazlených Američanů, se s tím už smířili a akceptovali to.

To ráno ale vlhkost v posteli přesahovala všechny únosné meze. Blotto cítil, že tohle už není lehká, osvěžující vlhkost, která člověka stimuluje, aby vyskočil z postele a pustil se činorodě do života. Jeho polštář, prostěradlo, přikrývka i matrace byly tak nasáklé vodou, že by se daly ždímat.

Soukolí Blottova mozku se rozběhlo na plné obrátky a snažilo se dospět k vysvětlení tohoto nezvyklého fenoménu. Snažil se vzpomenout si na to, co se dělo včera večer, protože celá záležitost mohla být klidně způsobená nějakým alkoholickým výstřelkem. Nedokázal si ale vybavit nic, co by tuto zvláštnost vysvětlovalo, neboť jeho včerejší spotřeba alkoholu byla velmi umírněná – před obědem tři nebo čtyři skotské se sodou, při obědě pár lahví klaretu

a pak už jenom šest velkých brandy v kulečnickovém sále jako digestivum před večeří a to bylo vše. Nic zvláštního. Tento zcela standardní přísun lihovin přece nemohl ovlivnit činnost močového měchýře, nebo nedej bože dokonce myšlení či jednání tak zdravého a silného muže, jakým byl Blotto.

Další vysvětlení se snažil nalézt upřeným pozorováním stropu nad postelí. V noci sice nezaznamenal ani prudký déšť, a dokonce ani hurikán, který by roztrhal střechu tawcesterského hradu na cucky, věděl ale dobře, že spí velmi tvrdě, a proto nevylučoval ani tuto eventualitu.

A právě pohled na strop mu poskytl – ne-li úplné vysvětlení potopy, pak tedy aspoň odhalení jejího hlavního zdroje. Strop nad jeho postelí mokval vlhkostí a byl vydutý jako ohromné břicho pošlého zvířete. Z velké trhliny v látkové tapetě dosud hojně odkapávaly kapky vody.

Zatímco se Blotto snažil zpod nasáklých peřin posoudit rozsah škod, ozvalo se energické zaklepání na dveře a se slovy: „Doufám, že jsi už oblečený, můj starý uzenci“ se do místnosti jako velká voda vřítela jeho sestra Twinks.

Blotta pohled na vlastní sestru nikdy neomrzela. Kdyby se někdy zúčastnila soutěže o titul královny krásy, pravděpodobnost jejího vítězství by byla velmi vysoká. Byla opravdu výstavní kousek skřivánčího hrtanu. Ztělesňovala ideál ženské krásy, stejně jako Blotto ztělesňoval ideál krásy mužské, ačkoli si to neuvědomoval a nad svým zevnějškem ani v nejmenším nepřemýšlel. Chlapi by se neměli takovými pitomostmi zabývat, aspoň ne ti zdravě rostlí. To obvykle dělají cizinci. Tihle maníci se často chvástají tím, jak dobře hrají kriket (a není to ani tak tím, že by byli dobří v kriketu, jako spíš tím, že to jsou cizinci).

To, že Twinks vypadala i onoho rána úžasně, nebylo možné přičíst na vrub jejímu oblečení. Měla na sobě ho-

línky a pánský trenčkot. Její elegantní účes zakrýval žlutý rybářský klobouk z nepromokavého plátna. Jediným obvyklým prvkem její garderoby, který si ponechala, byla stříbrem vyšívaná kabelka zavěšená na útlém zápěstí. Z Twinks kapala voda v takovém množství, že se pod ní během chvilky na dřevěné podlaze ložnice vytvořila malá kaluž.

Vesele se usmála na svého mokrého bratra a pronesla: „Vypadá to, že jsme na jedné lodi, moje stará pikslo na sušenky. Vlastně to vypadá, že jsme spíš *byli* na jedné lodi, která se s námi převrhla.“

„Je to trochu jako moucha v limonádě, co?“ odpověděl Blotto, jehož mozek se dosud neprobral k plné bdělosti. Vzhledl vzhůru k díře mokvající na stropě. „Co to je za potopu světa, Twinks? Nemá to být těch čtyřicet dní a nocí deště, co bůh seslal na toho starého ananasa z Bible, jehož jméno mi teď úplně vypadlo? Nemáme začít od každého zvířecího druhu shromažďovat párky a začít shánět strom se žlutým dřevem, abychom postavili archu? I když vůbec nevím, kde se dá sehnat nejbližší dodavatel žlutého dřeva... a vlastně ani nevím, co to žluté dřevo vlastně je. Ach, drobký ze sušenek, jak se vlastně jmenoval ten chlápek, o kterém se tady bavíme?“

„Noe.“

„Samozřejmě. Trefa přímo do černého, deset bodů, Twinks.“

„Díky, Blotto, můj starý truhlíku. My jsme ale v trochu jiné situaci než Noe. Tohle totiž není žádná přírodní katastrofa.“

„Takže nebude pršet čtyřicet dní a čtyřicet nocí a nebudeme muset shánět od každého zvířete samce a samici?“

„To určitě ne. Tuhle šlamastyku nemá na svědomí příroda, ale lidská ruka, nebo spíš lidmi vytvořená technika. Vo-

dovodní a kanalizační potrubí na tawcesterském hradě je úplně na odpis. Už dlouho vysílalo různé výstražné signály a my jsme je bohužel ignorovali.“

„To nechápu. Odkud se tedy u všech čertů vzala všechna ta voda?“ divil se Blotto. Problematika vodovodu a kanalizace – stejně jako mnoho jiných oblastí lidské činnosti – zůstávala pro něj velkou neznámou. Jeho informace o této vymoženosti byly velmi kusé, protože něco takového se na prestižním Etonu prostě neprobíralo. Nutno ovšem přiznat, že kusé byly i informace o mnoha jiných tématech. Blottův mozek vlastně dokázal dlouhodobě podržet pouze informace o lovu nebo o kriketu.

Twinks naproti tomu v oboru instalatérství – stejně jako v jiných oborech – s přehledem vynikala. Její elegantní kabelka v tuto chvíli obsahovala veškeré nářadí, které bylo zapotřebí pro většinu základní oprav – sadu klíčů, nástroje pro řezání a ohýbání trubek, závitníky, koudel a sadu různých těsnění. Ale i jí už bylo jasné, že pohroma na tawcesterském hradě bude vyžadovat zásah odborníka.

„Ta voda, kterou jsme tady všichni promáčení, pochází z nádrží, které jsou umístěné v horních patrech budovy a do kterých se jímá voda. Ta se pak používá jako užitková voda pro celou domácnost.“

Blotto zamyšleně pokýval hlavou. Protože se nikdy nezatěžoval zbytečnými filozofickými otázkami a nepídil se po skrytých tajemstvích fungování světa, neměl také dosud potřebu položit si otázku, odkud se všechna ta voda vlastně bere. Stačilo mu prostě jenom otočit kohoutkem a bylo to. Když potřeboval, bylo to tady. Fungovalo to v určitém ohledu podobně jako s penězi.

„Takže ta voda, ze které jsme tu teď všichni nažmach...“ dával si Blotto pomalu dohromady svoje myšlenky, „vytekla z horního patra dolů, protékla patrem nad námi a...“